

**ALBERT FERRER
FLAMARICH**

 MUSICÒGRAF
I HISTORIADOR DE L'ART

L'oratori 'La nit de Nadal', de Lamote de Grignon

El 14 de desembre, la Simfònica del Vallès va iniciar el cicle Nadal al Palau de la Música, amb diversos programes i la gira del Festival de valsos per Catalunya. Aquest concert participatiu, amb el Cor Infantil de l'Orfeó Català, l'Orfeó Català i cantaires voluntaris, va incloure *Puigsoliu*, de Joaquim Serra (en versió orquestral), *La nit de Nadal*, de Joan Lamote de Grignon, i *Nadales Catalanes*, de Salvador Brotons, dirigits pel mateix Brotons. Una celebració que fa comunitat i destaca la gestió de l'OSV. Aquests concerts haurien de ser retransmesos per la televisió pública, com el Concert de Sant Esteve.

Centrats en l'oratori *La nit de Nadal*, i més enllà de si el cor final i el cor masculí de pastors podien tenir major definició en la textura, o si el balanç entre les dues veus solistes i l'orquestra era un pèl desfavorable per a aquestes, el fet de posar als faristols un oratori català pràcticament desconegut com aquest només pot aplaudir-se. Es tracta d'una partitura que, com recordava el musicòleg Albert Fontelles a les notes al programa, va ser estrenada el 1902 pel mateix Orfeó Català i dirigida el 1930 pel mateix Joan Lamote de Grignon amb la Filharmònica de Berlín. Musicalment, conté pàgines de gran finor i sensibilitat com la 'Cançó de Sant Josep' que el baríton Ferran Albrich va en-

TEMPORADA OSV AL PALAU

Elionor Martínez, soprano. Ferran Albrich, baríton. Cor Infantil de l'Orfeó Català. Orfeó Català. Cantaires individuals. Salvador Brotons, director musical. Serra: *Puigsoliu*. Lamote de Grignon: *La nit de Nadal*. Brotons: *Nadales catalanes*.

Palau de la Música Catalana.
14 de Desembre de 2024.

noblir amb gran dicció i la fusta de liederista que el caracteritza, o la bressoladora 'Cançó de Maria', que Elionor Martínez va frasejar amb gust, inflexions de delicadesa i un timbre bonic tot i un cos vocal més aviat just.

A grans trets, hi predomina un tractament melòdic ample i emotiu de textures denses, sobretot en segones veus i el coixí harmònic, amb la sensació de bastir-se en un continuïum musical de bellesa quasi anestesiant que cul-

mina en un hímnico final que lògicament enllaça amb la tradició coral catalana i amb *El Pessebre* de Pau Casals. També s'hi albiren passatges on el perfil desdibuixat de tonada popular —o la cita velada d'aquestes— és tan matricial com els recursos tardoromàntics de l'escola germànica; concretament, de la nova escola alemanya i tants compositors que, aclaparats per l'ombra wagneriana —i brahmsiana—, van llegar autèntiques meravelles simfòniques i simfònico-corals com Schmidt, von Hausegger, els oratoris de Bruch, o Humperdinck.

En resum, una obra a redescobrir, a estudiar i que el Cor infantil de l'Orfeó Català a la balconada de l'orgue, els cantaires voluntaris en una disposició acústico-espacial embolcalladora al primer pis com a reforç de l'Orfeó Català i aquest mateix van servir amb un estàndard sonor globalment suficient. Per això cal preguntar-se: ¿què esperem a enregistrar-la en condicions? És a dir, amb prou assaigs per deixar una referència més enllà d'alguns fragments i de les interpretacions localitzables en l'abisme de la xarxa internauta en ocasió del Centenari de l'Orfeó Català de Mèxic l'any 2006. |

1 Retrat de Joan Lamote de Grignon.

FOTO: Centre de Documentació Orfeó Català.